

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 23

1. DECEMBER 1923

72. AARGANG

INDVIELSEN AF ALBERTA TEMPEL.

(Af Dr. John A. Widtsoe af de Tolvs Raad i »Utah Genealogical Magazine«.)

Alberta Tempel, beliggende i Cardston, en By i Provinsen Alberta, Canada, blev formelt indviet til Herren og til det store sidste Dages Værk Søndag Form. den 26. August 1923. Indvielsesgudstjenesten blev gentaget Søndag Efterm. og Aften, ligeledes Form., Efterm. og Aften om Mandag og Tirsdagen, samt Form. og Efterm. om Onsdagen. Programmet for Indvielsesgudstjenesten omfattede elleve Sammenkomster eller Møder.

Ordinanceværelserne, Korridorerne og Beseglingsværelset i Tempels ovre Etage blev slaaet sammen til en stor Forsamlingssal, hvor omkring 600 Personer kunde overvære hver af de afholdte Forsamlinger. Henved 6000 Mennesker deltog i dette Tempels Indvielsesgudstjeneste.

Storsteparten af dem, som overværede Indvielsen, var fra de tre Stave i Kirken i Canada, men omtrent 200 Besogende fra de Forenede Stater, mest fra Utah og Idaho, var ogsaa til

Stede. Blandt disse Besøgende var Præs. Heber J. Grant og Præs. A. W. Ivins af det første Præsidentskab, ni Medlemmer af de Tolvs Raad, den præsiderende Patriark, to Medlemmer af de Halvfjerdsindstyves Præsidentskab og en af den præsiderende Biskops Raadgivere, tilligemed Repræsentanter fra andre Templer, flere Stavspræsidenter, mange Biskopper, Repræsentanter fra de forskellige Organisationers Bestyrelser og mange andre af Kirkens Embedsmænd. Det var første Gang i Kirkens Historie, at saa mange af Kirkens Generalautoriteter har været samlet paa en Gang udenfor de Forenede Staters Grænser.

Selve Gudstjenesten var i højeste Grad stemningsfuld og gribende og vil aldrig blive glemt af de Tilstedeværende. Aanden af den store Højtidelighed hvilte i rig Fylde paa Præsident Heber J. Grant, der ledede Forsamlingerne og opsendte Indvielsesbonnen, en inspirerende, omfangsrig og smuk Henvendelse og Tak til Gud, hvilken blev gentaget ved hver Forsamling. Bonnen efterfulgtes af et mægtigt Raab: Hosianna, hvori alle deltog, og hvorefter Forsamlingen sang Salmen: »Guds Aand som en Ild nu begynder at lue«. Præs. Grant holdt ogsaa en oploftende Tale ved hvert Mode, hvilken noje harmonerede med den højtidelige Stemning, der gjorde sig gældende. Korte Taler blev ogsaa holdt af andre. Præs. Ivins holdt tre inspirerende Taler, og alle de andre tilstedeværende Medlemmer af Kirkens Generalautoriteter havde ligeledes Lejlighed til at bære deres Vidnesbyrd tre Gange i de forskellige Moder. De Tilstedeværende Stavspræsidenter, Tempelpræsidenter og andre mere direkte forbundne med Templets Opførelse, indbefattende Broder Pope fra Arkitektfirmaet Pope & Burton, der har leveret Tegningen til Templet, talte ligeledes. Soster Martha H. Tingey talte ved en af Forsamlingerne. Det Budskab, som disse Brødre og denne Soster frembar, handlede i næsten alle Tilfælde om det særlige Arbejde, for hvilket disse Templer blev byggede, og bragte aandelig Føde i rig Overflodighed til de Forsamlede.

Sangen blev udført af Sangkor fra de tre Stave i Canada, og Lederne og Medlemmerne af disse Kor fortjener stor Ros for deres smukke og ypperligt udførte Sang.

Uagtet Indvielsen fandt Sted paa en Tid af Aaret, da Efteraarstormene sædvanligvis melder sig, udmærkede disse Dage sig, med Undtagelse af nogle faa Timer, med klar Himmel fra Solopgang til Solnedgang, og Templet laa badet i et Væld af Sollys.

Templet i Alberta er det første Tempel bygget udenfor de Forenede Staters Omraade og er det første paa engelsk Jord. Indvielsen fandt Sted mindre end en Maaned før 100 Aarsdagen for Engelen Moronis Komme til Profeten Joseph Smith, hvilken for første Gang i disse de sidste Dage proklamerede de Sandhedens Principper, der nu er indbefattede i og tilhører Kirkens Tempeltjeneste.

Selve Templet er en meget imponerende Bygning. Bygningsstilen er noget ubestemmelig, men minder om de forhistoriske Templer udgravne i Central- og Sydamerika. Det har Form som et græsk Kors eller rettere som et maltesisk Kors, med et afstumpet Taarn i Midten. Murene er massive og Grundvolden solid. Forgaardene er dækkede med Blomsterbede. Paa Afstand ser Templet ud, som om det af en Kæmpehaand var udhugget af en Granitblok af kæmpemæssig Størrelse. Pladsen, der omgiver Templet, er tilplantet med stor Dygtighed. Buske og Blomster er anvendt paa en saadan Maade, at Anlægget staar paa Højde med det fineste i Verden. Det indvendige af Templet er ligeledes udstyret med største Omhu og Harmoni. Det er en Fryd at opholde sig indenfor Murene af denne sidste Tilføjelse til Herrens Huse. Om Aftenen beskinnes Tempels hvide Granitmure af to Sogelys, og det træder da frem paa Nattens mørke Baggrund med betagende Tydelighed. Staaende overfor denne Bygning maa man, enten man er Medlem eller ej, beundre den Organisations Energi og Kraft, der kan frembringe saadanne Bygningsværker til Guds Ære og til Frelse for Mennesker, baade

Levende og Dode. I deres Sjæle, som overværede Indvielsesgudstjenesten, er der ingen Tvivl om, at dette store Tempel har en stor og virksom Fremtid for sig, hvis Enkeltheder endnu er skjult for kodelige Menneskers Blikke.

Indvielsesgudstjenesten sluttede Onsdag Efterm. Onsdag Aften blev det første Ordinance Arbejde i Templet udført. 76 Mænd og Kvinder modtog da deres Begavelser, og et stort Antal Beseglinger af Mænd, Kvinder og Born blev udført.

Indvielsen af Alberta Tempel var en stor Begivenhed og vil indtage en fremskudt Plads paa Historiens Blade.

OPSTANDELSEN.

(Af C. W. Kingston i »Liahona«.)

Hos Sidste-Dages Hellige burde der ikke være nogen Tvivl med Hensyn til Læren om Opstandelsen. Alligevel har jeg truffet saadanne, som udtalte Meninger om dette Emne, der var i Modstrid med Evangeliets Aand. Sidste-Dages Hellige, der holder deres Pagter i Ære, behøver ikke at lade sig bevæge af enhver »Lærdoms Vind«, thi de har Præstedømmets Nogler, der vil oplukke Skriftens skjulte Mening for dem.

Det forundrer mig ikke, at nye Lærdomme og Meninger gør sig gældende i andre Kirkesamfund, eller at et Menneske kan være et godt Medlem, saa længe han betaler Lejen af sin Kirkestol, lige meget hvad han tror; men det er mig ubegribeligt, at nogen i denne Kirke skulde være i Tvivl om Maalet, hvorimod hele Skabningen bevæger sig, selve Broen fra en dødelig Tilværelse til et evigt Liv, Opstandelsen.

I længere Tid synes der i den religiøse Verden at have været en voksende Tilbojelhed til at fordreje Skrifterne saaledes, at de kommer til at passe med den Opfattelse, at Opstandelsen ikke var saa bogstavelig, som Bibelen lærer, men at Doden i sig selv er en Opstandelse, ved hvilken vi befries fra dette Legeme, bringes frem i en anden Verden og er

da saa meget opstandne, som vi nogensinde vil blive, og hvad Legemet angaar har Mennesket ikke mere med det at gøre. Det Skriftsted, der anføres til Støtte for denne Anskuelse, findes i 1. Kor. 15: 35—38 og lyder saaledes: »Men man vil sige: Hvorledes oprejses de Døde? hvad Slags Legeme komme de med? Du Daare; det, som du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør. Og hvad du end saar, da saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et nogent Korn, være sig af Hvede eller af anden Art. Men Gud giver det et Legeme, saaledes som han har villet, og hver Sædart sit eget Legeme.« Af dette udleder man den Mening, at Opstandelsen efter Pauli Forstaaelse var den, at det kodelige Legeme døde, og det aandelige Legeme levendegjordes ved Doden. Saavidt mine Undersøgelser rækker, blev denne Idé første Gang fremsat i vore Dage af Swedenborg, der var en stor Videnskabsmand og provede paa at aandeliggøre Bibelen og saaledes stille den udenfor Kritik.

Det har altid været vanskeligt for Bibeltroende at besvare dette Spørgsmaal: Hvorledes kan et Menneske, efter at være blevet fortæret af vilde Dyr, igen modtage sit Legeme? Jeg tror, at dette var et af de Spørgsmaal, Paulus havde i Tankerne, da han skrev det femtende Kapitel af 1. Korinthierbrev. Hvorledes noget Menneske kan læse det med Eftertanke og derefter sige, at Paulus ikke troede paa en virkelig Genforening af Legeme og Aand, er det umuligt for mig at se.

For det første, hvad er Doden andet end en Adskillelse af Legeme og Aand? At Opstandelsen er lige det modsatte af Doden, ses af det 54. Vers, hvor han siger, at Opstandelsen vil opluge Doder til Sejr, og vidende dette kan vi synge: »Dod, hvor er din Sejr? Dod, hvor er din Brod?« Som Doden er en virkelig Adskillelse af Legeme og Aand, saaledes er Opstandelsen en virkelig Genforening af Legeme og Aand. »Men,« siger nogen, »hvorledes oprejses de Døde?« Betyder dette, hvorledes Aanden oprejses? Nej, thi Aanden dør ikke. Efter dette Spørgsmaal ligner Paulus Legemets Begravelse med

Plantningen af en Hvedekærne, hvilket lærer os, at Doden er ligesaa nødvendig som Livet, og ligesom Kærnen dor og derefter udfolder et endnu rigere Liv, saaledes vil Legemet blive oprejst i Uforkrænkelighed. Derefter forklarer han, at der er forskellige Slags Kød, hvilket lærer os, at de væsentlige Elementer af Menneskets Legeme ikke kan blive en Del af eller optages af noget Dyrs Legeme. Der er ogsaa forskellige Herligheder i Opstandelsen, hvilke han ligner ved Solen, Maanen og Stjernerne, og atter siger han i det 42. Vers, at Legemet saas i Forkrænkelighed, men oprejses i Uforkrænkelighed — »der saas et naturligt Legeme, der oprejses et aandeligt Legeme.« Det var Legemet, der blev begravet og ikke Aanden, og naar Legemet opstaar, og først da, kan Doden siges at være overvunden.

Lad os henvise til Kristi Opstandelse. Beretningen siger, at han blev begravet i en rig Mands Gravsted og en stor Sten rullet for Indgangen. Graven blev forseglet med Statens Segl og en romersk Vagt stillet ved den, for at ingen skulde fjerne Legemet, thi Jodernes Øverste kom i Tanker om, at han havde talt om at opstaa paa den tredie Dag. Om Morgenen paa den tredie Dag kom en Engel og rullede Stenen bort, og da Kvinderne kom til Graven, var den tom; kun Linklæderne, hvori han havde været klædt, var tilbage. Legemet var opstaaet. Aanden og Legemet var forenet, og dette var kaldet Opstandelsen.

En af de smukkeste og mest trosterige Beretninger i Bibelen findes i Lukas det 24. Kapitel, begyndende med det 36. Vers: »Men medens de talte dette, stod han selv mindt iblandt dem; og han siger til dem: Fred være med eder. Da forskrækkedes de og betoges af Frygt og mente, at de saá en Aand. Og han sagde til dem: Hvorfor ere I forfærdede? Og hvorfor opstiger der Tvivl i eders Hjerter? Ser mine Hænder og mine Fodder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har. Og da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og sine Fodder. Men da de af

Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem: Have I her noget at spise? Og de gave ham et Stykke stegt Fisk. Og han tog det og spiste det for deres Øjne.«

Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog bærer alle Vidnesbyrd om, at Opstandelsen betyder en bogstavelig Genforening af Aand og Legeme efter Doden. Et Citat fra hver vil her være tilstrækkeligt til at vise, at dette er Tilfældet. I Lamaniten Samuels Profeti, i Heleman 14: 25 læser vi disse Ord: »Mange Grave skulle aabnes og opgive mange af deres Dode, og mange Hellige skulle vise sig for mange.« Opfyldelsen af denne Profeti er omtalt i 3. Nephi, 23. Kapitel, hvor der siges, at mange Grave aabnedes, og de, der opstod fra dem, viste sig for mange. I Pagtens Bog 88: 27, 28 læser vi: »Thi uagtet de dø, skulle de dog ogsaa opstaa igen med aandelige Legemer. De, der have en celestial Aand, skulle annamme det samme Legeme, der var deres naturlige Legeme, ja I skulle annamme eders Legemer, og eders Herlighed vil blive den Herlighed, hvorved eders Legemer blive levendegjorte.«

Endvidere siger Profeten Joseph Smith: »Der er ingen grundlæggende Bestanddel tilhørende det menneskelige System, der nogensinde gaar ind i et andet Væsens Legeme, hverken i denne eller den næste Verden, hvad end Menneskenes Teorier monne være. Vi har Vidnesbyrdet om, at Gud vil rejse os op, og han har Magt til at gøre det. Dersom nogen formoder, at de grundlæggende Bestanddele af vore Legemer nogensinde gaar ind i andre Legemer, da er han fejltagen.«

STRØTANKER.

Hvis blot enhver vilde passe sit,
 Blev aldrig der Kævl om dit eller mit;
 Thi Grunden til, at der kives og klandres,
 Er den, at enhver vil ha' Næsen i andres.

Bergsøe.

TIENDEOPGØRELSE.

Nu nærmer Aaret sig sin Slutning og samtidig dermed ogsaa Afslutningen paa Aarets Regnskaber og Rapporter, som vore Sekretærer nu har travlt med, thi et nøjagtigt Regnskab skal aflægges vedrørende alle Indtægter og Udgifter og udførlige Oplysninger gives om det udførte Arbejde i Aarets Løb. Ved de i Efteraaret afholdte Konferencer blev Nødvendigheden af paalidelige Rapporter og nøjagtigt udførte Regnskaber paavist. Men for at gøre alle »Stjernen«s Læsere og dermed alle Missionens Medlemmer bekendte med Indholdet af disse Instruktioner, anser vi det for rigtigt her at fremsætte disse i al Korthed.

Det er jo en bekendt Sag, at Missionens Forvaltning og dens Udgifter til Forsamlingshusenes Vedligeholdelse, til Lys, Brændsel, Rengøring og meget andet, udredes af de fra Medlemmerne modtagne Ydelser i Form af Tiende.

Tiende er Herrens Lov, givet til Kirken i tidligere Uddelinger og aabenbaret igen i denne Tidernes Fyldes Husholdning. Det er den Maade, paa hvilken Herren ønsker, at hans Kirke skal opbygges i de sidste Dage, saaledes at hans Folk, gennem Opofrelser og Forsagelser kan lutres i Ilden og gøre Hjertet rent for Herren, samtidig med at Guds Rige opbygges og hans Hensigt opfyldes. Tiendeloven er ikke givet blot for at tilvejebringe Midler til Kirkens Forvaltning, eftersom Gud kunde have forordnet det anderledes, om han havde villet. Men naar Gud har befalet, at Midlerne til Kirkens Opbyggelse i Verden skal tilvejebringes gennem Medlemmernes Tiendeydelse, da har han gjort dette i en vis Hensigt. Tiendeloven er til Gavn, Velsignelse og Frelse for hvert enkelt Medlem af Kirken. (Se Markus 10: 17—27.)

Men vedrørende Betalingen af Tiende og dennes Anvendelse har Kirken fastsat visse Love og følger en bestemt Regel, som udelukker Muligheden af, at Uorden eller Uefterrettelighed kan finde Sted ved Midlernes Forvaltning uden at

blive opdaget. Vi kan jo nok sige, at intet Kontrolsystem var nødvendigt, for vi er alle ærlige Mennesker og vil intet tilægge os, der ikke hører os til; men der er jo enkelte sorte Faar i enhver Flok, og selv om der ikke var, og *alle* var ærlige, saa vilde et nøje gennemført Kontrolsystem jo netop være en officiel Stadfæstelse af deres Ærlighed. Den ærlige Kasserer lader med Glæde sit Regnskab revidere; det er den uærlige Kasserer, der frygter Revision. Og vi kan lade de enkelte Skumlere, der findes blandt dem, der ikke betaler Tiende, vide, at vor Kirke har et Revisionssystem og en Regnskabsforelse, der i Fuldkommenhed ikke overgaas af nogen Bank eller Forretning i Verden, saaledes at alt, hvad der indbetales i Tiende, bliver rigtigt opført og dets Anvendelse rapporteret.

Regnskabsforelsen i dens Enkeltheder kan naturligvis ikke her forklares, men vi vil nøjes med at sige, at hvert Tiendebidrag indføres i en Kassebog og ved Maanedens Slutning i en Hovedbog paa vedkommende Tiendeyders Konto. Kvitteringsbogen, Kassebogen og Hovedbogen skal saa ved Aarets Slutning gores op hver for sig og stemme, og en Revision af dem foretages.

Men efter denne Revision kan endnu et Spørgsmaal gore sig gældende: Er hver enkelt Tiendeyders Bidrag rigtigt opført i Hovedbogen, hvorfra Rapporten, der sendes til den præsiderende Biskops Kontor i Salt Lake City, afskrives? For at skaffe Vished i denne Henseende er det nødvendigt at have en Tiendeopgørelsesdag i Missionen, ligesom vi har det i Zion. Paa en nærmere fastsat Dag vil enhver Tiendeyder blive anmodet om at tage sine Tiendekvitteringer med til Konferenc-kontoret og der sammenligne dem med det i Protokollen opførte Beløb og saaledes konstatere Rigtigheden af dette. Søkende, der bor i længere bortliggende Grene, vil faa tilsendt en Seddel, hvorpaa det i Protokollen paa deres Konto opførte Beløb er angivet, og de kan da sammenligne dette med deres eget Regnskab og sende Sedlen tilbage underskrevet.

Hver Konference skal rapportere Tiendeyderens Navn, det indbetalte Beløb, meddele om dette er fuld eller part Tiende, og om Vedkommende har deltaget i Tiendeopgørelsen.

Nærmere Instruktioner vedrørende dette bliver sendt til Konferencepræsidenterne, som vi haaber vil samarbejde med os i Gennemførelsen af dette System, der har til Hensigt at bringe hele Missionens Regnskabsførelse i nøjere Overensstemmelse med de i Zion benyttede Metoder og med de derfra modtagne Indstruktioner. Ved at følge disse Instruktioner fra nu af igennem det kommende Aar vil Arbejdet med Tiendeopgørelsen og Rapporterne blive betydeligt lettere ved Aarets Slutning. Og naar Regnskabet er saaledes udført, revideret og godkendt, da vil Sekretærer, Forstandere og Menighedens Medlemmer alle kunne have Følelsen af, at alt er i Orden, at alt er rapporteret og indført i Bøgerne paa rette Maade.

John S. Hansen.

VIL DU BETALE PRISEN.

I disse vore Dage kan man faa næsten, hvad man ønsker, forudsat at man er i Stand til at betale Prisen. Hvad Livets Nødvendigheder og Behageligheder angaar, kan de erholdes i Overflodighed, forsaavidt som man har Lyst eller Evne til at betale, hvad de koster. Nogle Mennesker gør kun Fordring paa lidt, deres Ydelse er ringe og følgelig modtager de kun lidt. Andre ønsker en rigere Del af Jordens Goder, de anstrenger sig i højere Grad for at erhverve disse, som Regel med et tilsvarende Resultat. Atter andre bestræber sig paa at faa det meste og det bedste af alt. De skaffer sig Prisen at vide og de paakrævede Bestræbelser og er villige til at betale, hvad der forlanges for at opnaa det bedste.

Disse Kendsgerninger er almindelig anerkendt overalt i det daglige Livs Affærer. De fleste Mennesker indser, at saadanne Betingelser er fuldkommen naturlige og fornuftige. At en

Genstands Pris bør staa i Forhold til dens Værdi er tydeligt nok rimeligt og retfærdigt.

Men naar det drejer sig om Religionen, vil kun de færreste erkende, at Værdi og Pris altid staa i det rigtige Forhold til hinanden i Universets aandelige Samfundsorden. I et ordensmæssigt Univers kunde det ikke godt være anderledes. Alligevel er der mange Mennesker, som er særdeles fornuftige i deres Bedømmelse af jordiske Værdier og er villige til at betale den fulde Pris for de bedste Ting, men som, naar det drejer sig om aandelige Ting, venter at modtage Himmels højeste Velsignelser for lidet eller intet og, dersom disse ikke kan erhverves næsten uden Anstrengelse, er de rede til aldeles at ignorere dem.

Den gængse, sekteriske Lære, at man kan opnaa Tilgivelse for alle Synder, blive fodt af den guddommelige Aand, blive Arving til Frelse og opnaa Udodelighedens Krone, blot ved at bekende sin Tro paa nogle faa evangeliske Sandheder, er hovedsagelig Skyld i denne mangelfulde Forstaaelse af de aandelige Værdier, der gør sig gældende i Kristenheden. En saadan Lærdom er imidlertid ikke i Overensstemmelse med de af Guds Sons og hans Apostle fremsatte Lærdomme, og den har bragt mange ærlige og retsindede Mennesker til at forkaste en Religion, der tilsyneladende lod Haant om alle Retfærdighedens og Lighedens Principer. Denne Vildfarelses Herredomme nærmer sig sin Ende, thi Herren har talt fra Himlene i disse de sidste Dage, og han har aabenbaret den herlige Sandhed, at aandelige Velsignelser og Belønninger skænkes til Menneskenes Born i Overensstemmelse med evige Loves Forskrifter og Krav.

Det følgende er i Korthed Stillingen, som den eksisterer i den religiøse Verden i Dag. Du kan have hvad Slags Religion, du ønsker, eller hvad som helst du er villig til at betale for. Der er hjemmelavede Religioner af alle Slags. I nogle af dem maa du lade dig foreskrive visse Trosformer, medens du i andre kan tro, som du vil. Da disse Institutioner i alt væsen-

ligt er af menneskelig Oprindelse, er der naturligvis ingen af dem, som med Sandhed kan sige »saa siger Herren« angaaende de store aandelige Problemer, der beskæftiger Verden i disse vore Dage. De aandelige Fordele opnaaede af Medlemmer i disse Samfund er ubetydelige, og saa maa det erindres, at dets Medlemsskab er meget let at erhverve, og dets Bibeholdelse forbunden med ringe Anstrengelse.

Men dersom du onsker at kende Kristi sande Evangelium og at erhverve dig de Gaver og Velsignelser, der følger med det, er der kun en Kirke paa Jorden, hvori disse findes. Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Den blev oprettet under Guds Sons direkte Ledelse, og dens Embedsmænd er guddommelig kaldede og inspirerede. Kirken er ikke populær i Verden af samme Grund, som den oprindelige Kirke ikke var populær, nemlig fordi den er af Gud og ikke af Verden. Det er Guds Kirke, og til alle de, som adlyder disse Befalinger, giver han Gaver og Velsignelser, der ikke kan erhverves i andre Kirker. For at erhverve Medlemsskab i og staa som Medlem af Kristi sande Kirke, saaledes som den er genoprettet paa Jorden i disse de sidste Dage, maa du tage dit Kors op og følge Mesteren og vedblivende holde hans Befalinger.

Dette kræver Ydmyghed, Omvendelse, Lydighed, et nyt Liv i Opofrelse og Hengivenhed for Gud og for hans Kirke og Riges Interesser her paa Jorden. Det koster mere, Prisen er meget større, men alle, som har prøvet de billige af Mennesker opfundne Religioner og derefter har modtaget det sande Evangelium, som det er blevet aabenbaret paany fra Himlene, er enige i deres Vidnesbyrd om, at dets Værdi er uendelig meget større, og at det tilfredsstillende ethvert menneskeligt Behov, fordi det gennem de aandelige Gaver, som det meddeler, forener Medlemmerne med Gud og de himmelske Verdener, hvorved Religionens herligste Frugter bringes indenfor deres Rækkevidde, og de modtager den Helligaand, som er en stadig Ledsager og Lærer i alle Livets Forhold.

Vi har derfor et glædeligt Budskab at forkynde, ingen be-

høver længere at mangle aandelig Lys og Vejledning, thi Gud har i sin Naade i disse de sidste Dage gengivet Evangeliets Gaver og Velsignelser til Jorden i en saa stor Udstrækning, at alle Mennesker derigennem kan blive velsignet. De er tilgængelige for alle, som i Ydmyghed vil modtage og adlyde det sande og evige Evangelium, saaledes som det er gengivet fra Himmelen, og som det forkyndes af Missionærerne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige overalt i Verden. Efter at have hørt det gengivne Evangeliums Budskab og lært, at alle Guds Velsignelser modtages paa Betingelser af Lydighed til Guds Love, og vi saa forsømmer at erhverve os Frelse og Ophøjelse her eller herefter, vil det være fordi vi ikke er villige til at opfylde Betingelserne eller, med andre Ord, betale Prisen. (»Liahona«.)

DEN FØRSTE ELLER DEN SYVENDE DAG.

Spørgsmaalet om, hvilken Dag i Ugen er den rigtige Hviledag, synes at besvære nogle af vore Medlemmer, som er kommen i Berørelse med Lærere fra Syvende-Dags Adventisters Samfund. At Sekternes Tilhængere finder det vanskeligt at imødegaa nogle af de Indvendinger, der kan fremføres mod det Nye Testaments Sabbat, er ikke saa mærkeligt. Men de Sidste-Dages Hellige har en fast Grundvold at staa paa med Hensyn til dette Punkt, saavel som andre af Vigtighed. De behøver ikke at lide Skibbrud paa deres Tro i Diskussion af denne Slags.

Den 7. August 1831 blev det sagt til de Hellige i en Aabenbaring, given gennem Profeten Joseph Smith, at »denne er en Dag, der er beskikket eder til Hvile fra eders Arbejde til at tilegne den Allers højeste eders Andagt«. Denne Aabenbaring blev given paa en Søndag, hvilket man kan overbevise sig om ved at slaa op i en Almanak fra Aaret 1831. Denne Kendsgerning er af største Betydning for Udtryksmaaden i denne

Aabenbaring: »Men kom ihu, at paa denne Herrens Dag skal du ofre dine Gaver og dine Sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine Synder for dine Brodre og for Herren.« Dette udelukker enhver Tvivl med Hensyn til, hvilken Dag i denne Uddeling er blevet beskikket af Herren til Hviledag og Andagt. »Denne Herrens Dag« kan ikke betyde nogen anden Dag end den, paa hvilken Aabenbaringen blev given. Og det var paa den første Dag i Ugen. Foregivne Aabenbaringer i Modstrid hermed kan forkastes som falske. Dersom Herren nogensinde skulde finde det nødvendigt at aabenbare noget vedrørende denne Sag, vilde han gøre dette gennem sine beskikkede Tjenere.

Men indtil dette sker, indeholder de allerede give Aabenbaringer Herrens Ord til de Hellige om dette Emne, og al Diskussion derom er dermed til Ende.

Dersom vi henvender os til det Nye Testamente for Oplysninger om Sabbatsspørgsmaalet, da finder vi, at vor Herres Opstandelse fandt Sted paa den første Dag i Ugen, hvilket ogsaa var Tilfældet med den Helligaands Udgydelse paa Pinsefestens Dag. Disse Kendsgerninger leder uundgaelig til den Slutning, at de første Tilhængere af den korsfæstede Nazaræer betragtede denne Dag som særlig hellig og overholdt den ved at forsamle sig til Gudstjeneste. Det er sikkert, at de Kristne meget tidligt havde regelmæssige Forsamlinger paa den Dag. (Ap. Ger. 20: 7; 1. Kor. 16: 2.) Det er ogsaa sikkert, at denne Dag blev kaldet »Herrens Dag«. (Aab. 1: 10.)

Hvilke særlige Instruktioner, der paa den Tid blev givne af Apostlene om Sabbatsspørgsmaalet, har vi ingen Beretning om, men det vilde være urimeligt at antage, at de Kristne samlede sig til Gudstjeneste og for at nyde den hellige Nadver paa den Dag uden at have deres guddommeligt beskikkede Lederes Samtykke. For saadanne Sammenkomster var en ny Dag i Virkeligheden nødvendig. De gamle Sabbat-Ceremonier havde intet at gøre med det kristne Liv. Væsentlighederne ved en kristen Hviledag havde ingen Plads i jødisk

Sabbat-Overholdelse. Begge kunde holdes, men ikke paa samme Dag, deres Betydning var saa forskellig, idet den ene var Tegnet paa Pagten mellem Gud og en Nation, den anden en Hojtideligholdelse eller Ihukommelse af den Sejer, hvorved Frelse blev mulig for alle Nationer, Frelse baade til Levende og Dode.

Dette synes at have været fuldtud forstaaet i de første kristne Menigheder. Thi hvor som helst jodisk Indflydelse var fremherskende, blev baade Sabbaten og Herrens Dag holdt hellig. Men dette kunde af let paaviselige Grunde ikke vedblive saaledes. Og da det blev nødvendigt at vælge imellem de to, blev Herrens Dag givet Fortrinet. Kejser Konstantin forsøgte gennem Lovgivningsmagten at gøre denne Dag til en Hviledag. Alt unødvendigt Arbejde blev forbudt, ligeledes offentlige Forestillinger i Teatrene. Der kan ikke være noget tydeligere Bevis paa, hvilken Popularitet den kristne Sabbat havde opnaaet paa den Tid.

Angaaende den gamle jodiske Sabbat er der meget at lære endnu, for denne Forordning til fulde forstaaes. Jodernes Sabbat var forskellig fra Ægypternes Hviledag, hvilken synes at være indtraadt hver 10. Dag i Stedet for hver 7. At udføre noget unødvendigt Arbejde paa den Dag havde Dodsstraf til Følge. Om den indtraf den 7. Dag i Ugen, er et aabent Spørgsmaal. I de senere Aar har den Teori været fremsat, at det var en bevægelig Helligdag, der skiftevis faldt paa hver Dag i Ugen, ligesom vore bevægelige Hojtidsdage, og meget kan siges til Fordel for denne Synsmaade. Ifølge 3. Mosebog, 23. Kap. var den femtende Dag af Aarets første Maaned altid Sabbat. Hele Ugen, der begyndte med den Dag, var en Sabbats-Uge med særlige Ceremonier paa den første og den syvende Dag. Da blev der givet Befaling til at tælle syv Sabbatsdage frem fra den første Dag efter Sabbatsugen og helligholde denne halvtredssindstyvende Dag som en særlig Sabbat. Dette gav Joderne to Sabbater efter hinanden paa den Tid af Aaret, og dersom dette er rigtigt, vilde Sabbaten i Lobet af

syv Aar indtræffe paa hver enkelt Dag i Ugen. Et lignende Forhold gjorde sig gældende med Hensyn til Sabbatsaaret. Hvert syvende Aar var et saadant. Men hvert halvtredssindstyvende Aar var et Jubelaar, og følgelig indtraf to Sabbatsaar paa den Tid lige efter hinanden, nemlig det 49. og det 50. Hvis fremtidige Undersøgelser skulde bevise denne Teoris Rigtighed, vil Paastanden om, at Lørdagen ifølge jodisk Skik er den egentlige Sabbat, vise sig at være aldeles uden Betydning.

Men vi kan lade alt dette ude af Betragtning. Det er givet, at Apostelen Paulus udtrykkeligt lærer, at Loven vedrørende Sabbaten, saaledes som den foreskrives i den gamle Pagt, ikke er bindende i den nye. (Rom. 14: 5.) De Kristne burde modtage hans Lærdomme, selv om de forkaster de Aabenbaringer, der er givne til Guds Folks Vejledning i denne Tidsalder.

(»Deseret News«.)

DØDSFALD.

Soster Jensine Nielsen døde den 14. November 1923 i København og blev begravet den 18. November fra Vestre Kirkegaards nordre Kapel. Hun blev født den 15. August 1840 og døbt den 27. Juni 1900.

STRØTANKER.

Den sværeste Forsagelse er det at afholde sig fra at lade egen Modgang gaa ud over andre. *Bjørnson.*

INDHOLD:

Indvielsen af Alberta Tempel	353	Den første eller den syvende	
Opstandelsen	356	Dag	365
Strøtanker	359	Dødsfald	368
Tiendeopgørelse	360	Strøtanker	368
Vil du betale Prisen?	362		